

Wyrok z dnia 17 grudnia 1997 r.

I PKN 432/97

Uzyskanie przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika (art. 52 § 2 KP) następuje w momencie, w którym o zachowaniu pracownika dowiaduje się osoba lub organ zarządzający jednostką organizacyjną pracodawcy albo inna wyznaczona do tego osoba, uprawniona do rozwiązania umowy o pracę (art. 3¹ § 1 KP).

Przewodniczący SSN: Józef Iwulski (sprawozdawca), Sędziowie SN:
Walerian Sanetra, Barbara Wagner.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 1997 r. sprawy z powództwa Jana G. przeciwko [...] Zakładom Energetycznym SA w R. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu z dnia 25 czerwca 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację i zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 10 zł (dziesięć złotych).

U z a s a d n i e

Wyrokiem z dnia 31 stycznia 1997 r. [...], Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Staszowie oddalił powództwo Jana G. przeciwko [...] Zakładom Energetycznym Rejon w S. o przywrócenie do pracy. Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 15 maja 1996 r. brygada, którą kierował powód otrzymała zadanie w terenie. Około godziny 14²⁰ zakończyła pracę i wracała samochodem do bazy. Po drodze zatrzymali się w miejscowości R. Powód i drugi pracownik w tym czasie wypili w samochodzie wódkę w ilości około 0,25 l. Po powrocie do bazy przy rozładowywaniu sprzętu przełożeni powoda wyczuli od niego woń alkoholu i polecieli mu stawienie się w biurówcu celem spisania protokołu i zbadania stanu trzeźwości. Powód tego polecenia nie posłuchał i opuścił

teren zakładu przed przybyciem policji. W dniu 16 maja 1996 r. Rejon Energetyczny w S. wystąpił do Spółki (strona pozwana jest spółką akcyjną z siedzibą w R.) o rozwiązanie z powodem umowy o pracę w trybie art. 52 KP i pismo takie wpłynęło w dniu 21 maja 1996 r. W dniu 27 maja 1996 r. prezes zarządu strony pozwanej zawiadomił działające u pracodawcy związki zawodowe o zamiarze rozwiązania umowy o pracę z powodem. Pismo rozwiązujące umowę o pracę zostało sporządzone w dniu 13 czerwca 1996 r., a doręczone powodowi w dniu 17 czerwca 1996 r. w jego miejscu zamieszkania, gdyż przebywał wówczas na zwolnieniu lekarskim. Powód był już trzykrotnie karany za wykonywanie pracy w stanie wskazującym na użycie alkoholu (ostatnio w dniu 22 kwietnia 1996 r.). Sąd Rejonowy przywrócił powodowi termin do wniesienia powództwa. Uznał je jednak za bezzasadne. W szczególności Sąd Rejonowy nie przyjął aby rozwiązanie z powodem umowy o pracę nastąpiło z naruszeniem terminu określonego w art. 52 § 2 KP. Podmiotem uprawnionym do rozwiązania umowy o pracę był zarząd pozwanej Spółki. Zdaniem Sądu Rejonowego termin z art. 52 § 2 KP zaczął więc biec w dniu 21 maja 1996 r., w którym do zarządu wpłynęło pismo zawiadamiające o zachowaniu powoda. Wobec tego rozwiązanie umowy o pracę w dniu 17 czerwca 1996 r. nastąpiło bez naruszenia art. 52 § 2 KP.

Wyrokiem z dnia 25 czerwca 1997 r. [...], Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu oddalił apelację powoda. Sąd Wojewódzki podzielił ustalenia i oceny Sądu Rejonowego.

Od tego wyroku kasację złożył powód, który zarzucił naruszenie art. 52 § 2 KP, gdyż jego zdaniem strona pozwana wiadomość o naruszeniu obowiązków pracowniczych uzyskała w dniu 15 maja 1996 r., kiedy dowiedzieli się o nim bezpośredni przełożeni powoda. Powód wywodzi, że błędny jest pogląd, iż termin określony art. 52 § 2 KP biegnie od daty przekazania wiadomości o zachowaniu powoda zarządowi Spółki. Powód zarzucił w kasacji także naruszenie przepisów postępowania polegające na "dowolności w ocenie materiału dowodowego wskutek niewyjaśnienia sprzeczności w materiale dowodowym co do tego, czy powód pił alkohol w czasie pracy, przesłuchanie w charakterze świadków dyrektorów jednostki organizacyjnej strony pozwanej - w tym i Prokurenta Spółki". W tym zakresie kasacja nie powołuje żadnego przepisu prawa, który miał zostać naruszony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja w zakresie zarzutu naruszenia prawa procesowego nie powołuje żadnego przepisu prawa, który miał zostać naruszony i już z tego względu musi być oceniona w tym zakresie jako oczywiście bezzasadna.

Nie jest również słuszny zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 52 § 2 KP. Zgodnie z tym przepisem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika nie może nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy. Przepis ten należy interpretować w powiązaniu z art. 3¹ § 1 KP, według którego za pracodawcę będącego jednostką organizacyjną czynności w sprawach z zakresu prawa pracy dokonuje osoba lub organ zarządzający tą jednostką albo inna wyznaczona do tego osoba. Uzyskanie przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę (art. 52 § 2 KP) następuje więc w momencie, w którym o zachowaniu pracownika dowiaduje się osoba lub organ zarządzający jednostką organizacyjną pracodawcy albo inna wyznaczona do tego osoba. Skoro więc Sądy ustaliły, że organem uprawnionym do rozwiązania umowy o pracę z powodem był zarząd Spółki, to termin z art. 52 § 2 KP zaczął biec w dniu, w którym o zachowaniu powoda dowiedział się ten zarząd, a więc w dniu 21 maja 1996 r. Podkreślić nadto można, że przesłanie zawiadomienia o zachowaniu powoda do zarządu Spółki nastąpiło bez jakiegokolwiek zwłoki. Rozwiązanie więc przez stronę pozwaną umowy o pracę z powodem nastąpiło z zachowaniem terminu z art. 52 § 2 KP, a Sądy rozpoznające sprawę nie naruszyły tego przepisu. Wobec powyższego kasacja powoda podlegała oddaleniu na podstawie art. 393¹² KPC.

=====